

На сутринта, когато мащехата видѣла огърлицата, злобното ѝ лице засияло отъ радостъ. Тя не можела да се нагледа на чудната огърлица, чиито зърна били прозрачни и чисти като утринна роса. Въ тѣхъ се оглеждали небесата. Тя взела огърлицата и си излѣзла, безъ да благодари.

— Ехъ, слава Богу, — казала си Маргитъ, — най-после мащеха ми нѣма повече да ме измъчва. Но не излѣзло така.

Другата сутринъ мащехата отново влѣзла въ стаята на Маргитъ. Тоя пжтъ тя поискала цѣла торба жълтици за зестра на дърщеря си. Не знаело какво да прави горкото момиче. Седѣло то до прозореца чакъ до срѣднощъ и нищо не можело да намисли.

Но изведнажъ запѣлъ въ градината славеятъ.

Наоколо било вече есень, дърветата били пожълтѣли, но славеятъ още идвалъ въ градината, да приспива добрата Маргитъ. Тя му разправила за новата поржчка на мащехата. Славеятъ нищо не отговорилъ, а запѣлъ. Той и въ другитѣ вечери пѣлъ чудесно, и въ другитѣ вечери всичко утихвало, да го слуша. Но въ тая нощъ пѣсенъта му била толкова хубава, чиста и ясно, че листата по дърветата ставали на злато. Задухалъ вѣтъръ и въ градината окапали толкова много сжщински златни листа, че се натрупали цѣли купища злато. Дори и най-богатитѣ царе не сж